

29.3.70

ליקירי - הרבה שלום!

נציגו של הצלב האדום נמצא אצלי עכשיו ואיפשר לי לכתוב לכם עוד מכתב וכמובן אני שמח לנצל הזדמנות זו.

מה שלומכם? כן, חייל'ה, חלפו כבר שלושה וחצי חודש והזמן רץ. אני מאוד מחגעוע אליכם, ומקווה, מקווה שנוכל להתראות מתי שהוא. צריך לזה נשימה ארוכה. ידעתי, חיה, שיחלילו ימים ארוכים בשבילך, של געגועים וציפייה לשובי. קחי נשימה ארוכה והכל יבוא על מקומו בשלום. רק הרבה סבלנות.

קיבלתי לפני יומיים את מכתבך האחרון, שכחבת שאלון קיבלת חקליט חדש ושהילדים משחוללים בחדר. שמחתי עד מאוד לתמונת שלכם מהחדר ומס"ו באב. אפשר להגיד שאין אלה תמונות הכי טובות, אבל אותי שימחו מאוד.

כנראה, שבאחד הימים הקרובים עומדים להוריד לי את הגבס שהרגליים. כמובן, במידה והרופא יראה לאחר צילום שרגלי נידפאו בסדר. אין לי כאבים ואני מזיז את האצבעות של הרגלים וגם קצת את הרגל בחוץ הגבס. את האמת - כבר אין לי סבלנות בכלל ואני רוצה לראות את הרגליים מחוץ לגבס, בטח אחרי זה יהיו הרבה בעיות, עד ששוב אוכל להניע אותן היטב ואלמד ללכת, אבל אני מקה שבעזרת רצון והרבה חרגילים הכל יסתדר.

דיברתי עם נציגו של הצלב האדום שמה שאני לא יכול לקבל כאן מהחבילות הוא יקח בחזרה לשוויצריה וישלח את החבילה אליך בחזרה.

חייל'ה, איך בריאותך? אני מאוד מקווה שטוב. את מחזיקה מעמד?

אלון כתב שיש חמסינים. כל-כך מוקדם וכבר יש קייץ בארץ. היה הרבה גשם?

מה שלום הילדים? תאמיני או לא, אבל הרגשתי שאחד הילדים חולה ואחר-כך הגיע מכתב שדריה היתה חולה. לפי התמונות היא נראית טוב מאוד.

לצערי, גם בתמונה רואים שאלון צובט לשי בצואר. אני מבין שממשיכים להתקוטט בחדר היטב.

דריה עוד נוסעת בקורקינט, או שזה כבר נמאס לה? זה מה שקורה בדרך-כלל עם המתנות, שאחרי שבוע שבועיים זה כבר לא מעניין..

אלוני נצילום נראה נורא גדול. בטח כאשר אניע הביתה יהיה כמעט בגובה שלי. המסרי לו שמאוד שמחתי שהוסיף כמה מילים למכתבך ואשמח לקבל עוד מכתב קצר ממנו.

עדיין לא קיבלתי את הפטיפון, אבל אני מקווה לקבל אותו בימים הקרובים, כך הבטיח לי הנציג של הצלב-האדום. אם תשלחי לי חקליטים ואוכל לקבלם, תשלחי לי את התשיעית של בטהובן ואיזה חקליט של שירי עם כושיים, לא מהמשוגעים, אלה של פול רובסון או ג'וש ויט וחקליט של.. אני לא זוכר את שמו של איזה מקהלה עם קולות יפים, קיבלנו לפני שנה, יש לו עטיפה כחולה.

קיבלתי לקריאה ספרים ואני נהנה מהם. שילחי לי ספרים רציניים, לא רק ספרי מתח, שאוכל לשקוע בקריאתם ושלא יבמרו מייד.

נו, זה בערך כל מה שאני יכול לכתוב והפעם זה המון המון. דרישת שלום לכל המשפחה ויקירתי - נשימה ארוכה והכל יגמר.

אני מחבק את כולכם חזק, חזק

והרבה נשיקות

ממני,

דן.

בקשר לפחדי הלילה של דריה - זה מדאיג, אבל היה די מובן שזה יבוא. כאשר אחזור, אני מניח שגם פחדי הלילה יעברו, זה גם הגיל וגם שאני אינני, אבל במשך הזמן שני הדברים יסתדרו.

ושוב, נשיקות לילדים ולך

באהבה - דן.